

IV.

TÉLI IMÁDSÁGOK.

Das Feld weisz, so blank und rein,
Vergoldet von der Sonne Schein,
Die blaue Luft ist stille;
Hell wie Kristall,
Blinkt überall
Der Fluren Silberhülle.

Wohlan! Auf festgediegener Bahn,
Klimm' ich den Hügel schnell binan,
Und blicke froh ins Weite;
Und preise den,
Der rings so schön
Die Silberflocken streute.

Salis.

T É L.

ELSŐ HÉT.

Hétfőn Reggel.

Imádandó Isten, szerelmes atyánk a' Jézusban! Áldozatot hoztunk, szivünk hála érzelmében a' reggeli örömért, hogy egy nap, 's evel egy hét megújult számunkra. Ha elfogadod és meghallod ajkaink szent ömlengését — lelki nyugalommal hagyjuk el e' szent helyet, hol alkalmatosságot adtál a' háládatosság' szent örömét kóstolni; módot mutattál, hogy ha kietlen is a' természet, legalább a' vallás' malasztja 's a' betöltött kötelesség' érzete széppé tegyék pillanatainkat, hajlékodban. Itt az erőtlen lélek több ösztönt nyerhet hozzád emelkedni... Szent Atyánk! erősíts lelkeddel, hogy mindig szeressük hajlékodat, 's idvességes elmélkedésekkel enyhítsük napjaink kietlenségét. Elhóltak a' természet örömei. Erdők mezők némulva hallgatják, miként cseng dicséreted emberi ajkokon, — 's egy hangot se vegyitnek a' vallás szentült szózatába, ámbár életre hívja a' reggel ott is teremtményeidet... Dicsőitünk Atyánk hogy e' szerencsét birjuk atyai kegyelmedből sok teremtményid felett, mellyek e' télre is meghalva már ön eszmélet nélkül alusznak által a' didergő napokat és holnapokat. Mi is alvó társaik voltunk az éjszakában, melly borzasztóan csendes volt, mint lehet a' hóltak országának csendessége. Általaludtuk nyugalunk szokott óráit, de im felébredtünk. Új életet kezdetünk számtalan teremtménytársaink felett, mellyek téli koporsójokban maradtak. E' reggel is felébredt ve-

lünk hitünknek ama szép része, mellyet eddig is ölel-
tünk: mikép gondviselésed kedveltjei vagyunk — kiket
olly sok ezerek közül választottál állandó tisztelőkül a'
földön. Ámbár *alábbvalókká alkottál az égnek angyalai-
nál — dicsőséggel 's tisztességgel megkoronáztál, hogy
lennénk e' földnek dicsősége 's ékessége...* Hatalmas
erejök van az erőszakos indulatoknak rajtunk: de lel-
künkbe rejtetted méltóságunk titkos érzetét, melly visz-
szaadjon önmagunknak, midőn rendetlenségbe jöttek
indulatink.

Szent Atyánk! hozz elé életünkben sok illy ke-
gyes pillanatot, mellyek magas elhivatásunk érzetét
költsék fel, 's foglaljanak el, hogy ne fertéztessük meg
útainkat. Nyom most is vétkes lépéseink emléke, ámbár
nagy részben tévedés, 's nem szántsándék vezette a-
zokat. Legyen rajtok kegyelem és irgalom ma és örökké.
Adj erőt és lelket minden jó cselekedetre, hogy mig
házunkba szorulva csak tetteink emlékével, 's a' miéink
társaságával fogjuk enyhithetni napjaink kedvetlenségét,
ne legyen sem mult, sem jövő — a' mi kinzóvá
tegye elvonultságunkat, unottá közelvalóink barátságát.
Tégy figyelmezökké magunk körül, hogy lássuk, hogy
csak mi vagyunk annyi teremtmények közt, kik meg-
enyhithetjük a' tél hidegségét 's szerezhetünk magunk-
nak nyugodalmat: mig egyebek végig szenvedik az
örömtelen hónapokat. Aludjanak tehát ők, mig felkölti
a' tavasz — vagy szenvedjenek mint rendeltetésök hozza
magával: mi imádunk szent Isten! hogy ennyire gondod
volt reánk, 's megelőzte szereteted születésünket. Se-
gélj úgy élnünk, hogy többé ne hangozzék a' bünhődő
föld felett: *bánom hogy embert teremték...*

Lesznek-é még sok napjaink a' nagy óráig, mel-
lyen mi is hosszas álomra süllyedünk mint a' terem-
tmények végetlen számu serege, melly most hideg sir-
jában szendereg? lesz-é módunk soká munkálni, örülni
's téged dicsőíteni e' földön?!... Nincs felelet a' nyug-
talankodó lélek számára!.. De mire is!. Akkor kipi-
henjük a' föld bosszantását, melly annyit kinzott vi-

gyázásunk napjain... Még is, nagy Isten! ha napjaink számával szaporíthatjuk idvességünk érdemét, ha tudunk még jót mivelni: engedj még itt napokat, hogy több örömet is várhassunk, több idvességet remélhessünk, 's boldogíthassuk azokat is, kiknek reánk szükségök van. E' napra és hetünkre nézve segélj, hogy jól szedhessük rendbe érzéseinket, mellyektől életünk sorsa függ, — 's mindenek ékesen és szép renddel menjenek idvességünkre 's dicsőségedre. Hiábanvaló vágyainkat oltsd el, hogy haszontalan epekedésekkel ne szenvedtessék lelkünket... Főtörekedésünk legyen tiszta lelkiismeretre tenni szert előtted és a' jó emberek előtt, — hogy lehessünk magunkban nyugodtak mint lehet az, ki becsülettel járt el dolgaiban... Zavarhatatlan boldogságot nem várunk, mert tudjuk nincs annak itt hazája, hol zúzos tél fojtja el az esztendők reményét. De ha szükségünk fedezve lesznek, enyhültek leszünk. Enyhültek; csak adj testünkre és lelkünkre nézve minden szükségest: — erőt, örömet, napi kenyeret, hitet és reménységet. .... Amen.

U. F. Jobb egy nap a' te házában, mennyei Atyánk, mint ezer nap egyebütt. Éreztük ezt mindig, midőn előtted állva hallottuk igéd' vigasztalását. Érezzük most, mert lelked ihlette szívünket. Segélj hogy kívül is a' szent küszöbön, azon érzetek közt éljünk, mellyek méltókká tesznek szeretetedre. Amen.

Hétfőn estve.

Hatalmas Isten, kegyelmes Atyánk! téged keres a' hideg ég alatt is lelkünk forró kívánata, hogy háláját bemutassa. 'S édes nyugalommal száll magába, midőn megtalált... Hála neked szent Atyánk, hogy e' szép ösztön nem maradott ki alkottatásunkból. Hála! hogy mindig megtalál a' jámbor kereső; 's tőlünk sem rejtet el magad, keressünk bár a' hold rezgő világánál vagy a' téli nap szemfárasztó fényénél; és most is éreznünk engedted jelenléted dicsőségét. Uram maradj velünk ágyas házában, 's társalkodásaink körében is, hogy

ne vétkezzünk 's feddhetetlen gondolatok és felebaráti szeretet legyenek örömei az unalmasan sötét estvének és félelmes éjszakának, — 's föczélja mindig a' társalkodásnak: nehogy az elébb csak unalmas órák utóbb bünhödökké legyenek; 's a' keresett öröm, ítéletedet vonja reánk, midőn szeretetlenség, rágalom 's kemény ítélet által zavarják egymás boldogságát rólad elfelejtkezett gyermekeid. Tudjuk nem akarod, hogy hizelkedéssel kísérvük a' bünöst útain, 's a' megtévedtet beljebb súlyesszük veszedelmébe: de halljuk az intést, miként a' *teljes ítéletet magadnak hagytad, 's nem nyer irgalmasságot a' ki nem irgalmas, sem szeretetet kiben nincs szeretet,* 's bünei csak annak bocsáttatnak meg, ki megbocsát azoknak, kik ellene vétettek... Nehezedik keblünk e' gondolatra, szent Atyánk!. Meglehet ember társaink sértett becsülete, 's azzal megcsorbult nyugalmanak átka lebbent lelkünk eleibe. Meglehet; mert irigység, kevélység és szeretetlenség sajáta az emberi szivnek, 's habár jobb óráinkon lelkiisméretünk vádolva lép is fel: miért nincs bennünk több szeretet; e' szent ihletés is többnyire mint gyenge szellő lebegése az érintett vidéken, nyom nélkül marad lelkünkben.

Szent Atyánk! Irts ki közülünk minden szeretetlenséget, irigységet és rágalmat, mellyek miatt annyit nyögnek az emberek.. Segélj, ne keressünk örömet, — 's gyönyörüséget abban: ha valakinek földi szerencsáját emésztjük. Keserü eledele az a' léleknek; gyalázat az emberiségen... Taníts meg, hogy te vagy szivnek és veséknek ismerője, ki belátsz a' szivek' rejtekébe 's csak a' te ítéleteid csalhatatlanok — a' miéink, midőn rossz lélek vezeti, tévelyegnek, 's ítéletedet vonják reánk. Add tudtára az álnoknak, ki örvend, ha másnak becsületére homályt vont, hogy a' jó hir minden léleknek drága kincse, és szentsége e' földön, 's nehéz bün e' szentséget megfertéztetni. Add tudtára mindennek, hogy az élet' szerencséje egymás kimélésén nyugszik, 's tegye le minden a' gonosz indulatot, 's legyen barát a' ki ellenség volt... Intsd meg

a' túnyát, a' csácsogót, kik gyönyörüséget találnak hiábanvaló tudakozódásban, hogy *kik ilyenek, a' hittől eltévelyednek 's esnek kísértetbe.*

Segélj, ha feddhetetlenséget keresünk másokban, legyünk magunk is feddhetetlenek... Ne engedd, hogy a' bűnösnek büniért a' kevélynek kevélységiért legyünk barátai; hanem nyerjük meg őket az igazságnak. Legyünk igazságnak barátai és terjesztői; de szeretettel és kimélettel, nehogy az elesettet nagyobb tévelygésbe hozzuk, 's az intézett áldás is a' szeretettelen kezekben csapássá váljék. Segélj ezekre szent Atyánk a' közeledő estvében is; hogy az álomtalan pillanatokon el ne foglaljon a' sátán, embertársaink kinzására; hanem mondjunk csak jót egymásnak és egymásról. A' megtévedtet intsük. A' megátalkodottat fenyítsük; de szeliden, mint kívánjuk, hogy te is fenyíts bennünket. A' tudatlant tanítsuk; de a' te útaidra, — hogy a' ki meg van tévedve lelkében, 's bűnhödő örömökre vágyik, ne találjon útitársat, sem vezért a' gonoszban — 's változtassa meg szándékát. Kevesítsd nekünk is a' kísértő órákat. Légy oltalma javainknak; minket pedig foglalj el nyugalommal, tanuságos képzetekkel 's édes álommal: hogy a' reggeli órán legyünk testben és lélekben megújulva, mi és azok is, kik hozzánk tartoznak. Amen.

U. F. Szent Isten! boldog az ember, ki téged házában dicsér; de boldogabb az, ki elviszi az életbe is a' szent érzetet, mellyel előtted dobog a' vallásos sziv. Imánk elhangzék itt; de künn ezer kísértet vár reánk eltántoritni törvényeid mellől. Atyánk, légy velünk a' világban is, hogy a' hitben megmaradhassunk. Amen.

Kedden reggel.

Itt e' szent helyen ajánlottuk gondviselésed alá az este mind azt, a' mi előttünk kedves a' földön — örök hatalmu Isten, édes Atyánk!.. 'S aval a' bizalommal hagytuk volt el e' helyet, hogy meghallgattál. 'S im

nem hiába biztunk. Örömmel nézünk a' sötétség elsiető homálya után, 's az éjnek elkésett csillagaira, mellyek virasztottak. Örömmel köszöntjük a' fagyos reggelt, melly az atyát gyermekeinek, a' magzatokat szülőiknek, a' barátot barátjának visszaadta; vissza mindent egymásnak, kik az éj óráit egymásról nem tudva aludták. Milly szép és boldog teremés az ember, midőn egymásban örömet talál!.. Téged dicsőit e' kedves viszony nagy Isten! ki lételt adtál a' sziv édes hajlamnak. Embert emberhez vonzottál, 's nem irigyled a' büntelen örömeiket földi gyermekeidtól. Adsz keserű órákat is nekik; de többek a' megtartás órái. Voltak, lehettek ez éjnek is kedvetlen virasztásai barátainknál vagy ellenségeinknél; mert ilyen e' földi élet sorsa: de e' napon vagy ezután, mint bölcseséged látja, fizess meg nekik. Ugy is, csak benned bizik a' sziv; mert tudja: törvényed a' világra: hogy a' jó és gonosz egymásnak nyomán járjanak, mint nappal és éjszaka. 'S mindenikbe célodat rejtetted; ha nem mindig látnak is emberi szemek a' titkok' mélységébe. Nyúgasztalással vesszük hitünknek azt a' szép ígérését, hogy földi érdekektől nem függő magasságban alsz felettünk, 's örömeink és szenvedéseink nélkül is boldog vagy. Oh! be másként tünnek fel az emberek érzései és cselekedetei; mert ők irigyek és egymásnak boldogságát megzavarni törekednek!... Sokszor kényszerítik egymást e' békételenkedésre: *miért engedett Isten embernek módot abban, hogy megháborithassa felebarátját boldogságában?*

Csendesedjetekek elkeseredett lelkek, Istennel perelő ajkak!. Az ég' tanácsa nem mindig érthető földi halandónak; de szeretettel teljes atya mondotta ki annak ítéletét.. Ez atya örömeinkre nem sovároog, szenvedéseinkben nem gyönyörködik: mert függetlenül boldog. Igazságos Isten! lerakjuk királyi széked elébe békételenkedő érzeteinket. Nem vivjuk panaszainkkal az eget; de könyörgünk, ne is engedd, hogy ellenségeid kicsufolhassák benned vetett bizalmunkat. Lássák meg

ők is, hogy azoknak, kik benned biznak, minden javukra esik, 's győződjenek meg, hogy azoknak, kiknek ügyöket viszed, nem árthat emberi gonoszság. Kiknek rossz kedvök van, midőn felebarátuk' örömét látják 's szenvedését örvendik, térítsd meg e' szerencsétlen tévelygés útáról. Tanítsd meg: hogy a' melly örömet mástól raboltunk el, nem marad örömul számunkra.....

Házaspárok, szülők és magzatok, társulatok, 's az egész emberi nem kebeléből irtsd ki az irigységet, e' minden rossznak gyökerét, hogy szünjön meg minden veszedelem, mellyet ember embernek okozhat — 's áldjuk meg a' pillanatot, mellyben ember emberhez társaságosult, és sorsuk egygyé lett. Szállítsd lelkökbe szent lelked' sugallásait, 's mond meg, nem kedveled, midőn gyermekeid egymás miatt [nem élhetnek, — ha valamikép megtérnének!!! A' vakmerőkben lelked ereje győzze le az indulatok' kicsapongásait, — 's közeledjenek hozzád egymás szeretetében — a' kikre istenséged képét nyomtad. Szent Atyánk! mi ma is emberek között fogunk és akarunk is élni. Ohajtásunk, és ezedezésünk ez: ne engedd kitörlődni lelkünkben a' gondolatot, hogy annyit nyerjünk magunknak, a' mennyiben mást boldogítottunk. Így a' mit tehetünk: legyen hasznos; de ne csak mára, hanem egész földi életünkre — gyermekeinkre és utódainkra 's az örökkévalóságra is Szent Atyánk! érettünk, embertársainkért és dicsőségedért segélj ezekre és minden jóra, — esedezünk..... Amen.

U. F. Habár erőtlének vagyunk is, nagy Isten! igéd' ereje nagygyá teszi a' vallásos lelket, hogy ön sorsát és kötelességeit megbirhassa. Dicsőítsd meg magad Atyánk, rajtunk; 's tégy erősökké; tégy bölcsökké jó lelked által, hogy életünk' minden próbái közt maradjunk meg rendeltetésünk útában. Amen.

Kedden estve.

Nem soká vigyázásod alatt marad a' világ, kegyelmes Atyánk, nagy Isten! 's mig az emberi fáradt szemek őrizet nélkül hagyják a' földet, az ég csillagszemei néznek alá a' világra 's rólad beszélnek, 's elmondják, milly mérhetetlen hatalommal ülsz és uralkodol a' mindenség felett. Minden odatekintés több érzést költ fel az érzékeny lélekben, mint századok cselekedetei a' földön. Kit a' nappal életsibongása jónak mond — az éj komoly pompája hatalmasnak lenni hirdet... Te töltöd be a' végetlen tért, melly egy lábunk alatt enyésző porszemtől az olly sok világok' dicsőségéig nyulik. Ki számlálta meg az éj csillagait? ki a' sok teremtményeket, mellyek ama fénylő világban vagy sötét földünkön élnek, reád néznek, tőled várnak és remélnek?!... Kegyelemnek Istene! mi erőtlen porok, lelkünkben emelkedünk, hogy megmérjük dicsőségedet; 's messze maradunk azon dicsőségnek útától. 'S még is, sokszor emel ajkat ellened tévedt lelkü halandó. Utat szab az egeknek. Sorsot osztogat az erőtlen, ki nem ura lélekzétvételeinek. Ki az idő pólaköteleiből nincs kiszabadulva, az örökkévalóságnak akar törvényt szabni. Nagy Isten! minket is nyom e' szerencsétlen aggodalmak büne. Sokszor akartunk szembeszállani veled, mielőtt magunkkal számoltunk volna. Tévelygés, hiba és bűn; de szent Atyánk! békélni akarunk tévedéseinkről. Ne taszits el magadtól. Nem akarunk addig éjet érni, mig jó lelked bocsánatról, irgalomról nem teszen bizonyosokká. E' nélkül kietlen is lenne az éj 's örömei. Megzavarná csendességünket, 's álomból is felriasztana az a' kínzó érzés, hogy Atyánkat megbántottuk 's meg nem engeszteltük.

Sokszor éltünk Atyánk! irgalmad vigasztalásával, ne vond meg azt ez éjen is, hogy semmi félelem ne zavarja testünk' és lelkünk' nyugalmaát. Vannak hiszen törvények, mellyek általvirasztják az éjszakát; de mit

ér emberi vigyázás óltalmad nélkül. Te vagy ereje minden törvénynek, nélküled mind azok hiábanvalóság.. Ne engedd felejtünk, 's álmainkon is tüntesd fel, hogy felettünk a' sötét éj mélységében számtalan világok lebegnek, mellyekre mind te viselsz gondot, 's ki olly temérdek testeket birsch a' hosszú és idős pályán vezetni, mennyivel inkább az erőtlen ember sorsát, ki csak is egy pillanatra született féreg a' nagy egészhez mérve... Azoknak a' világoknak ragyogása legyen őrszeme az éjnek. A' gonosz szándéku olvassa ki belőlök, hogy nem marad el a' gonosznak büntetése. Valahányszor oda tekintünk, vagy gondolunk, tűnjön fel örök hazánk emléke is; mert a' földi éjjelek hamar elmúlnak; de a' nagy éjszaka, melly utolsó lesz földi éjszakáink között, hosszú lesz és nehéz is a' nem tiszta lelküeknek.

E' főgondolattal foglalkozik lelkünk, midőn a' földi élet' kötelességeit vizsgálja, 's akkor is, midőn e' föld határán túl tekint 's messze világok' sorsát méregeti.. Hitesd el, hogy ha van valahol bódoggabb világ, azt az igazságnak, erénynek dicsősége teszi bódoggá, és segits szebbítsük tetteinkkel földünket; e' nap hátralévő óráit 's a' bekövetkező éjszakát is jól végezhesük. Kiknek élete még hasznos e' földön, lássák meg ez éj után is a' napot. A' szülőket gyermekeik számára — a' magzatokat szülőik örömére viraszd fel. Azokat, kik a' népek sorsában mint jóltevő nap, áldást terjesztenek magok körül — áld meg étellel, mig csak mást bódogithatnak. A' rossz embereket, kik embertársaiknak borzasztók, mint az éjnek homálya, térítsd meg útjokról, és segélj mindeneket, hogy egymást szeretve, gyönyörködjünk egymás boldogságában 's szépítsük egymásnak napjainkat 's éjszakáinkat. Amen.

U. F. Áldott Isten! nincs nyugalma sem öröme az életnek, ha nem érezzük szeretetedet, kegyelmedet lengeni körülünk. Az éjnek is csak félelme van, ha nem látjuk hit által dicsőségedet ragyogni a' sötét borulaton. Atyánk! Jelenj meg hitünkben, hogy az éj félelme enyhüljön lelkünkben 's nyugalma újítson meg testünkben. Amen.

Szerdán reggel.

Soká pihent álom a' hallgatag vidéken; de eltűnt már az éj' szürkületével... Itt állunk mi szeretetnek Istene, édes Atyánk, 's hálát adunk, és velünk együtt több felebarátaink is, hogy ha hosszason borongott is az éj felettünk — menedékkal biztatva a' gonoszságot: óltalmad megtartotta azokat, mik szivünknek kedvesek. Édes is azt, miért izzadtunk a' nap alatt, türtük az időknek mostohaságát, meleget és hideget, hordoztuk az eszten-dő részek változatos borongásait, magunk körül látni a' tél' kedvetlen napjaiban. Nem a' világ bűnös szerelme, nem a' sátán kísértő lelke költik fel bennünk ez örömet szent Atyánk; mert tudjuk: elmúlnak javaink, — elenyészik földi dicsőségünk, 's örökkévalóságra hívtál, 's e' szép örökségre fűsitottál a' Jézus által; de értjük a' czélt is, mellyet rejtettél földi javainkba, mert hozzájuk kapcsolad az életkedvet, 's azon örömeiket, mellyek bennünk megörzik a' léleknek ama nemes törekedését, hogy tetteivel megérdemeljen idveséget. Hiszszük, hogy nem czél nélkül adtál erős ösztönt munkára, — béketűrést a' gondok hordozására, kiolthatatlan vonszalmat társulásra: hanem azért, hogy ezekben szerezzünk boldogságot, szépítsük az életet. Bizonyosokká tettél, hogy nem gyűlöld igazságos örömeinket. Megkivánod, hogy egymást ne háborítsuk. Törvényeket adtál, hogy egymást ne zavarhassuk, annak birtokában, mit kiki tőled nyert; ezért nem is kárhozatosok, de szépek és idvezitők a' pillanatok, mellyekben atyai nézeted szerint éltünk javainkkal. Szeretetnek Istene! halljuk szódat felemelve a' bűnös világ felett, 's érezzük is, milly sokszor akadályoztuk meg atyai nézeteidet, mellyek szerint népedet boldogítani törekedtél. Miként lettek földi javaink néha kárhózat eszközei, midőn nem törvényed szerint használtuk fel. Mennyiszer lett a' föld siralom-völgyévé, midőn az emberek egymásnak örömeit, nyugalmát és szerencsáját megzavarták atyai lelked' bosszantására.

Nem, oh! nem mindenkor te vonod meg tőlünk nyúgalmunk eszközeit. Nem te zárod el előlünk a' boldogság hazáját; hanem emberi gonoszság öli el többnyire az életörömeiket, mint téli jégharmat a' mezőknek életét. Kegyelemnek Istene! könyörülj a' bűnös emberen. Könyörülj minden gyermekeiden. Gondoskodj érettünk, hogy senki kezet, szívet 's gondolatot se emeljen felebarátja szerencséjére. Azt, a' mit adtál, áld meg kinek kinek tápláló erővel: hogy test és lélek legyen kielégítve az igaz keresmény' elköltésében..... Tudjuk Atyánk, nem örökösök az élet javai kezünkben; de még is ne engedd, hogy elfoglalja szívünket gyáva fösvényesség 's elkietlenítsük önéletünket, tudván, hogy helyesen költött javainkért mást adsz munkáink után. Őrizz azon esztelenségtől is, melly pazéran költené el kevés pillanatok alatt, mit sok időkre vagy egész életre adtál. Segélj, vessünk számot az idővel 's legyen gondunk, hogy mindenkorra jusson, a' mi mellett nevedet dicsőítsük... Ne engedd, hogy lelkünkről felejtkezve gyönyörködjünk javainkban, ha sokat adtál: — 's gyáva kétséggel se bosszantsunk, midőn keveset adsz; hanem költsük isteni félelemmel a' sokat és keveset is. Ne kinozzuk magunkat azon epedéssel: van-e valahol föld, van-e boldogabb haza a' miénknél, hol talán több öröm vár a' munkásra? hanem higyjük el, miként a' mi kívülünk van, reánk nem tartozik, boldogabbá sem tenne, 's elég boldogság is bűnös halandónak ha munkájával élhet 's van egy egy derült szempillantata is... Irtsd ki földünkről az erőszakoskodásnak, telhetetlenségnek 's bosszuvágynak lelkét, 's minden inséget és nyavalyát, melly az igaz munkást jutalma éldelésében akadályozná a' magán házaknál vagy a' társaságban..... Minden óra és percz nyerje meg azt a' mivel kielégítheti e' test szükségéit 's halhatatlan lelkünk örök vágyait. Segíts pedig: fordítsunk főgondot lelkünkre, tudván, hogy a' test elvész az eledellel együtt, — 's törvényeidre, mellyeknek bétöltése teszi nyugodtá az örömeik éldéletét. A' kinek szükön adott a' szerencse a'

világi dicsőségből, adj pótlásul vidám lelket, 's kedveljed szivének örömét. Barátság, bizodalom vagy ilendőség kerületébe fog e' nap szólitani: mindenütt légy velünk, hogy ne vétkezzünk; tartsunk becsben mást, és javait, — 's ők is minket, 's javainkat, — hogy legyünk boldogok mindnyájan... Amen.

U. F. Dicső felség, szent Atyánk! Öröm nekünk, hogy megtartottál minket, 's azokat mik hozzánk tartoznak. Tartsd meg szivünknek ez örömét továbbra is, hogy e' napunk 's egész életünk is tovább hirdesse a' kegyelmet, melly rajtunk az elenyészett éjben dicsőített meg. Amen.

Szerdán estve.

Búcsuzik rövid napunk tőlünk 's az alkonyuló vidéktől; mi pedig szeretetnek Atyja, mennyei Felség! idvezlünk a' sötét kárpit előtt, melly alatt nyugalomnak óráit hozsz számunkra, 's minden gyermekeid számára. 'S oh! mi boldogok lesznek ez éjjen is, kiknek sem személyökre, sem házokra inség nem várakozik, 's kiket nem zaklatnak erőszakos indulatok, és abban mibe helyeztetted, nagy vagy kicsiny, sok vagy kevés is az, megelégedve: nyugalmassá teszik e' különben nyugtalan életet... Nem akarod te, hogy érzéketlenek legyünk a' szerencse iránt, vagy hogy ne érezzük sajtó sebeink fájdalmát, 's szent tunyaságba rekeszszük lelkünk nemes elmélkedéseit; de akarod, hogy bár miként folyjanak dolgaink, keressük az enyhületet annak tudásában, hogy egy szerető atyától jött a' jó és gonosz szerencse is. Nincs hija gondoskodásodnak szent Atyánk, hogy e' tudásra szert tehessünk. Nem adsz mindent, 's 's nem is egyenlően a' földi kincseket. Gyáva ragyog néha világi fényben, 's választottidat inség nyomja. Az igyekező is néha megéhezik, 's a' tunya bővölködik. Bosszantja ez a' kicsinhitűek szemét, kik nem értik tanácsodat, de akaratod szerint, *ha eledelünk és ruházatunk van, meg kell elégednünk*, — 's ennyit mindig meg adsz az okosan számoló munkásnak; ha nem táplál is földünk olly gond nélkül, mint a' télt soha nem látott

vidékek magok lakósaikat... Nem is gondviselésed hiánya költi fel az emberi kebelben a' megelégedetlenség küszködését; hanem az érzések tengere 's kívánságok özöne, — boldogságunk hiános felfogása, — érzékiség csiklójai, 's a' léleknek bünös borultsága. Ezek tartják zavarban indulatainkat 's epesztnek a' világi dicsőség' szomjával. Ez epedésben mit a' földi dicsőség játékaiból egyik nemzedék elviselt, újjá teremti a' másik, — mibe az atyák beleuntak, kikeresik, újra élik az unokák, hogy ők is beleunjanak, — 's boldoggá egyik se legyen, ha nincs belső nyugalom. Önlelkünk mondja leélt napjaink emlékéből, hogy akkor is, midőn jobb sors vett körül, 's panaszunk senkire sem lehetett, éreztünk ürességet szivünkben. Éreztük, hogy van valami hija lelkünk' nyugottságának...

Ez megelégedetlenség volt szent Atyánk; de minket illet a' szemrevetés. Mi voltunk a' vigyázatlanok, a' háládatlanok, kiknek kezében méreggá vált az édes ital, — 's átokká változtattuk áldomásodat. Szent Atyánk! ne büntesd meg gyermekeidet, kik magokat megbüntették. Úgy is kín nekünk az élet, midőn célodot eltévesztettük, mert a' föld minden szerencséje megúnt vendége a' megelégedetlennek.... Enyhítsd pedig e' keservet a' hánykódó lelkekben, hogy költözzék beléjük az élet nyugalma, mellyet ők eljászodtak... Tedd őket gondolkodókká, hogy lássák: milly rövid az élet, 's milly céltalan dolog hiu gondokkal nyújtani fájdalmait... Tedd uralkodóvá a' megelégedést a' földön, hogy senki ne békételenkedjék: miért nem jutott neki az élet minden nyugalma; mert mindennek minden nem is juthatott. Szállítsd magába a' hánykódó embert, hogy vessen tekintetet lelki és testi tehetségeire. Tegye szivére kezét, 's számítsa ki: ha érdemel-e ő is mindent? mert tudjuk: sokszor erőlködnek gyenge karok nagy terhekre. Együgyü gyermek osztogat tanácsot... Nagy a' kevélység az emberben; azt, ki kegyelemből ember lett, elszédítette az Édenben; ostromolja naponként 's boldogtalanná teszi; ha nem lehet legboldogabb. Mond

meg nekik, hogy a' teljes boldogság hazája túl van a' csillagokon, 's e' földön csak a' megelegetést hordozó szív terem boldogságot, — egyebütt kietlen az és örömtelen... Szállítsd szívünkbe e' meggyőződést ez órában is, hogy az éj adhasson csendes nyugalmat. — Imádjunk téged sorsunkért, 's szépítsük azt magunk is, ha nem olyan is, millyent magunknak kigondoltunk. E' nyúgottság tegye táplálóvá vacsoránkat, könnyükké vörösztó munkáinkat, családunkat kedvessé... Ne hagyd felejténünk, hogy az emberi szív más sorsot nem bírna el. Ne engedd, hogy szerfelett imádvá szerencsénket hiukká legyünk; hanem tudjuk azt okosan használni, 's vallásos lemondással válni meg tőle, midőn jobb hazát cserélhetünk rajta... Amen.

U. F. Nyugalmat, csendességet várunk az éjtől, hatalmas Isten. Jelenj meg dicsőségedben az éj sötét kárpitja alatt is, hogy legyen csend utczáinkon 's hajlékinkban, — nyúgalom ágyunkban és lelkünkben is. Amen.

Csötörtökön reggel.

Kegyelmes Atyánk, nagy Isten! örömmel nyujtjuk fel reggeli hálánkat hideg éjünk lejárt órái után, hogy nem kínozz többé a' hallgatag sötétség' unalma. Ugy sincs más enyhület a' téli természetben, mint a' világság sugárai, minden egyéb kellemetlen, 's nincs öröm kívül rajtunk. Önmagában, házában 's az emberek között keresi minden lélek az enyhület óráit. Te óltottad e' vágyat is szívünkbe szent Atyánk, 's mi engedünk az édes ingernek, 's édes jutalom is kísérné e' szép ingert, ha az emberek mindig jók volnának 's társaságuk megőrizné a' hitet, — megszentitné szívünk érzelmeit, 's mindig találna a' lélek hitben erős lelkekre, mellyek például, ösztönül lennének az erőtléneknek, hogy mindenek megismerkedhessenek kötelességökkel, 's akaratod tudása elhasson minden népekhez. Ha a' nyárnak foglalatosságai néha messzeszórják egymástól az embereket, 's nehezebb gondokkal nyomják a' lelket, a' tél gondtalanabb napjain közelebb áll

ember az emberhez, nyiltabbak a' szivek egymásnak. E' nyiltság, e' bizodalom lett azonban sokszor veszedelme hitünknek és reményünknek; mert az emberek gonoszok, 's örömet találnak, ha mást eltántorítanak, ezért az igazat hamisnak, a' hamisat igaznak kiáltják — a' bűnt szabadságnak — a' hitet tévelygésnek, a' szent életet gyávaságnak mondják. Mondnak még sok rosztat — bűnöst és kárhozatot; édesen, csábitóan és hizelkedve, hogy a' kicsinhitűeket eltántorítsák. Megmondottad uram, hogy ne vessük bizodalunkat emberbe 's ne *higgyünk minden lelkeknek, hanem próbáljuk meg azokat, ha valljon Istentől vannak-e?* de szent Atyánk! nagy az erőtelenség az emberi szivben. A' vigyázatlan lélek könnyen elfogadja a' bűnt, és veszedelmet, ha boldogságot és szabadságot ígérnek mellette, 's az erőtlen inkább vonul hizelkedő ellenséghez, mint feddő barátához. Könnyen hiszünk 's könnyen tévedünk. Egyik házról a' másikra, egyik nemzedékről az utána következőre könnyen költözik minden bűn, mint pusztító láng nem védett hajlékokra...

Szent Isten... Lépj fel itt országod ügyében, hogy az, az apáról a' fiura, nemzetről nemzetre szálljon által, 's mindenütt boldogitson. Irts ki minden gonosz gondolatot azoknak szivéből, kikre mások' szemei néznek. Oltsd mindennek szivébe azt a' nemes ösztönt, melylyel egymást boldogítani 's igazságra vezérelni törekedjenek. Adj erőt mindyájunknak, hogy szivünket soha védtelenül ne hagyjuk, nehogy meglepjen a' gonosz, vigyázatlanságunk szempillantatain. Ird kitörölhetetlenül lelkünkbe: „*nem jó barát, ki rosszra ingerel; 's nem ellenség az, ki erkölcsiségre ösztönöz*“, — 's legyünk szelidek, mint a' galambok; de okosok is, mint a' kigyók... Ne engedd, hogy magunk is örvendjünk mások eltántorodásán — vagy gyönyörködjünk bűnök terjedésében; hanem légyünk őrei a' vallásnak és erkölcsnek, — mindenik az ajándék szerint, melyet tőled nyert... Emeld fel minden szivekben a' meggyőződést, hogy rosszabbak néha az emberek, mint magokról hiszik és állítják,

's mindig félve közeledjünk hozzájuk. Szeressük egymást; de az erkölcsiségre. A' veszedelem útaira támaszsz inséget 's félelmet, hogy senki ne vágyják azokra. Adj mindennek tiszta képzetet a' boldogságról, hogy ne helyeztesse azt bünös örömökben, 's ha kik már elindultak is a' veszedelmek útain, találjanak ösztönt a' megtérésre — a' még ártatlanok maradjanak meg ártatlanságukban. Tüntesd fel e' végre azokat is, kik boldogok lettek feddhetetlenségök után, 's közöttök hitünk' fejedelmét Jézust, hogy fogjon körül minket is az ő dicsősége, mint ama hegyi látásban a' tanítványokat, 's lelkesedjünk vele maradni... Sokat kérünk szent Atyánk; de mind a' te dicsőségedért — add meg ma vagy midőn bölcseséged jónak látja, hogy jó és igaz emberrel legyen mindig ügyünk és társaságunk, nehogy elkárhozzunk, megemlékeztvén óránként, hogy egyszer élünk e' földön, — 's ha ekkor elvesztjük a' jónak alkalmatosságát, örökre veszett el az. Nagy Isten, tarts meg törvényeid iránti engedelmisségben mindörökké....

Amen.

U. F. Szeretnek Istene! Megújultunk testünkben a' nap kiviradásával, meg lelkünkben hálaadásunk' vallásos bemutatásával. Újítsd meg te is gondviselésedet, hogy élhessen lelkünk 's dicsőithessen tégedet. Amen.

Csötörtökön estve.

Im szünik a' nappal' csekély mozgása, 's közeledik az est únalmas óráival! Édes nekünk szent Atyánk, nagy Isten, hogy ez únalmas pillanatokból neked is szentelhetünk 's ennyiben ezeket megennyhitjük magunknak, 's ezen kívül is adtál szép pillanatokot a' társalkodás édes örömeiben. Imádunk, hogy emberek közé helyezettted életünket; mert érezzük: legszebb része téli napjainak azon pillanatok, mellyeket kegyes és istenfélő emberekkel tölthetünk; 's midőn test és lélek belé fáradt a' munkába és érzéseink eltompultak: édes enyhületet ad a' közös részvétel' öröme. *Örülni az örülőkkel — sirni*

a' sirókkal a' milly szent parancsolatod, olly édes jutalma az érzékeny halandónak... Imádandó vagy Isten! hogy midőn elviszed tőlünk a' kies napokat, 's örömtelen áll körülünk a' világ: alkalmatosságot engedsz, hogy egymásban keressünk 's találjunk is örömet, mint azon egy apai háznak tagjai. Nem mindig jók ugyan az emberek egymáshoz, — nem mindig lehet bennök bizni; mégis édes az együttlét; hogy egymás kebelébe sirjuk fájdalmunkat, édesítsük egymás örömét. Ha egymásról nem tudva mulnánk ki innen mint az erdő fái — korábban kihalna belőlünk az élet, mint kostolhatnók édességét, vagy csak kevés időig gyönyörködtetne mint az ősznek késő virága a' tél viharában. Nem békélenkedünk hát, ha nem mindig értjük is egymást velek; mert talán ha ők keserítettek, meglehet mi is keserítettük őket. Szeretlenség volna olly sebek alatt zúgolódni, mellyekért mások, más sebeket szenvednek miattunk; édesen töltjük hát a' szempillantatokat, mellyeknek örömén rokon keblekkel osztozhatunk. Minden illy pillanatban megáldunk tégedet. Megbocsátunk egymásnak. Egymást viszont szeretjük, hogy gyönyörködjél gyermekeid ártatlan örömeiben. E' kerületben folytat le e' napunknak több órái. Ebbe óhajtjuk folyni estvének' unalmát és egész életünket, 's bánjuk, hogy valaha gonoszszal fizettünk a' jóért, keserüséggel az örömökért; 's másoknak veszedelmére törekedvén magunknak is elkietlenítettük az életet.

Szent Atyánk! e' bűnünket fedezze el irgalmad, mint sötét éj a' hallgató világot. De segélj, hogy a' hol boldogságot keresünk, magunk is boldogítsunk. Irgyek soha ne legyünk. Nemesült izlés 's feddetlenség legyen viseletünkben, midőn emberek közé lépünk; 's törekedjünk mások szeretetét megérdemelni. Ne lássunk igen fenn, hogy örömtelen legyen életünk, mint havas bérczek, mellyek nem szivnak virágillatot, mert magok sem adnak életet plántának. Ne legyünk zárt kebel, melly mindig gyanut támaszt, mint jegezett viz nem ismert mélysége a' vándorban; de ne is tartsuk min-

dig nyitva szívünket, hogy az irigység megzavarja nyugalomunkat, hanem életbölcsesség, keresztény-szeretet, 's erkölcsösségre törekvés legyenek ártatlan időtöltésünk. Szeretetnek Istene! boldogítsd azon órákat, mellyeket hosszas éjjeleinkből egymásnak vagy hivatalunknak kívánunk szentelni. A' többire boríts édes álmat és nyugalmat az éj csillagos fátyolával. De szent Atyánk !.... Eszünkbe jutott, hogy az emberek néha képmutatók. Barátságot hizelegnek; de titkon ellenségeink. Mint zengő ércz ajkaik, de nincs bennök mindig szeretet. Boldogságunk mellé szegődnek nappalainkon; de éjjeleinken gonosz lélekkel járnak szélyel, mint prédát kereső orozlán.... 'S nagy Isten! milly könnyen semmivé tenné egy óra mind azt, miért munkáltunk életünk több napjain, ha a' gonosz szándéku meg nem szégyenül. Ne engedd prédául javainkat, hogy igen drágán jussunk a' társas élet öröméhez. Ne engedd még is megszakadni a' társas élet' folyamát, 's mig élünk, tarts meg az emberek között. Ha lesz ellenségünk, adj holtig hiv barátot is; de tiszta lélek istenes szándék kössön öszve velek. Az illy egybeköttetéseket pedig szeresd e' földön — 's az egekben is !... Amen.

U. F. Irgalmasságnak atyja! frigyedben hagyta irva: ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Légy hát velünk a' bekövetkező éjjen, hogy semmi hatalom ne keljen ellenünk, 's félelem és irtózat kerüljék ki szívünket, és hajlékunkat is.
Amen.

Pénteken reggel.

Hatalmas Isten édes Atyánk!... Dicsőitünk és tisztelünk hogy az éj nem hagyott rajtunk örök sötétséget, 's a' nyugalomnak hosszas óráit a' szürkülettel küzdő napsugárok megszünteték, hogy rövid nappalunk foglalatosságait vihessük. Nappali fény és világosság veszen tehát már körül; de nem munkások mezei zsibongása. Érzéstelen halottként hallgatnak a' mezők 's nincsen, ki meglátogassa fagyos sirjokat. Kietlenek a' tél borongásai, 's unalmasok. De még is, boldogoknak érezzük

magunkat, hogy nem vetettél messze az emberektől kikkel enyhithetjük óráinkat, — 's nem is adtál olyan érzést, hogy egymást elkerülhessük. Szív szívet keres és talál. Lélek lélek után vágyik. Hidegek bár néha az emberek egymáshoz, mint tél fagyos hantjai, még is kedves tudat, hogy emberek vagyunk — kapcsolatban egymással, 's egymásnak szomszédságában; nem pedig kietlen pusztákra szórva... Itt értjük szent Atyánk, hogy szép czéljaid vannak az emberi sors elintézésében..... Szomorú a' természet a' tél fagyában, de szép még is a' világ az emberek között egymás társaságában, midőn értik elhivattatásukat, 's egymást nem keserítik. A' tavasz örömeit, nyár és ősz kellemeit résztvevő lélek pótolja téli napjainkon. Adtál érezni tudó szívet, gondolkodó lelket, melly felszámítsa az együtt-élés' örömeit és hasznait. A' hit pecsétével megszentelted egybeköttetéseinket. Bizonyosokká tettél igédben, hogy atyailag gyönyörködöl gyermekeidben, midőn kölcsönös részvéttel enyhítik sorsukat. — De e' szózatai a' szívnek 's frigyednek, nem mindig találják érzékeny fülekre, sem parancsolatid engedelmes lélekre: és a' nyugalmat kereső szív sokszor hideg kezekre talál. A' képzelt barátban ellenséget ölelünk. S nem ritkán az emberek világa is — kietlen, hideg és örömtelen, mint a' tél szomorgása.

Szent Atyánk! nézz könnyörülő szemekkel e' fagyos csillag' erőtelen lakóira, és segéld őket egymáshoz közel vonulni érzésben. Érted meg velök, hogy egyedül a' részvét lelke teszi széppé a' társas életet. E' nélkül a' nagyok 's hatalmasok' élete zavaros, mint a' havasnak fergetege, a' szegénynek sorsa, mint a' völgyeknek sötét köde... Midőn a' szép elgondolás szívet hevit, lelket gerjeszt, ne engedd kihülni a' szép érzést, míg áldásul nem hat másokra: hogy így a' gazdagnak szive, keze és ajtója ne legyenek elzárva a' nyomorult előtt, kihez fősvényebb volt az élet' szerencséje. Hitesd el velök; azért adtál többet nekik, hogy fogadják el azok' ügyét, kiket reájok bízál. Hálátlan-

ság boszantásai között se engedd felejténiök: hogy te is többet adsz néha az embernek mint érdemelne. A' szegénynek lelkébe szállítsd az alázatosság' lelkét, hogy ragaszkodjék szeretettel, tisztelettel azokhoz, kiknek kezébe teted le sorsát. Elöttünk állnak e' kötelességek mai napunkon is.... Tudjuk Atyánk lehetnek nálunknál helységünkben, hazánkban 's az egész emberi-nem kebelében szerencsésebb és boldogabb felebarátaink; de hiszszük vannak szerencsétlenebbek; 's ezt ne engedd elfelejténiük. E' gondolat terjeszsze ki karjainkat, hogy mindeneket béöleljünk szeretetünkbe. Foglaljuk bé imádságunkba azokat is, kiket távol helyezett tőlünk az élet, és a' sors vagy messze-vidék; azokat főleg, kikkel érdekeink találkoznak mert kedveseink, szomszédaink, barátaink vagy hazafi társaink; — 's egymás sorsát érezzük, boldogítsuk... Sokfelé vonhatnak e' napnak foglalatosságai: de azok között is segélj, hogy egymásért tegyünk meg mindent. Hogy érzékeny lelkünk' szent gerjedelme nyomtalan el ne muljék; adj lelki és testi jókat, hogy legyen miből sáfárkodjunk barátaink számára 's a' közönség javára is. Segélj másokat is, hogy törekedjenek megérdemelni szeretetünket, részvétünket...

Amen.

U. F. Mennyei Felség! Végeztük itt legszentebb kötelességünket; mert bémutattuk néked szivünk' áldozatát, 's könnyögtünk napi segedelmedért; de kün az élet soknemű kötelességei várnak gyermekidre. Adj segedelmet, hogy mint itt; ott is dicsőségedre élhessünk. Amen.

Pénteken estve.

Hideg köd nyeli el az estharang' hangját, melly imára hívja a' jámbor lelkeket, — 's felhivott minket is szent hegyedre kifogyhatatlan kegyelmű Isten, mennyei Felség!... Egy rövid nap lejárt órái hangzottak el lelkünk felett; de felkölték leélt napjaink emlékét is, mellyeken valami jót tettünk, vagy éreztünk, 's éreztetik végetlen szeretetedet is, mellyről e' napunk is bizonyosság.

Múltak el ugyan gondolataink, következés nélkül, 's a' mit kívántunk, nem mind adta meg: de megnyugszunk; mert csak te tudod, mit kell megadni a' kérőnek, vagy megtagadni az esengőtől... Az éhező, szomjuzó és ruhátlan nem megyen el vigasztalás nélkül kegyelmed ajtójától. 'S méltó vagy, hogy minden nyelv zengedezzen dicséretedre, 's templomaid szentült hangzatában hálaérzelmeik csendüljenek meg. Nem csináltak emberi kezek számodra lakhelyet, 's templomod az egész természet, melly dicsőségedet hirdeti az örök tavaszban szépült vidékeknek — és a' jéghegyeknek, mellyek plántát nem ismernek. Imádandó Felség! nincs elég szava ajkunknak, midőn lelkünk, dicsőséged' bámulásába mélyedett. Érzésünk erőtelen felfogni nagyságodat; de vigasztalásul vesszük, hogy bár messze vagy dicsőségben, kegyelmeddel 's jelenléteddel betöltöd egész világodat. A' reggel' hős pítvarában, vagy az éj' sötét szürkületében keressen a' hit, megtalál. Még is, úgy tetszik: könnyebbül lelkünk, midőn e' szent hajlék falai között nyujthatjuk bé hálaérzetünket. Buzgalmunk mondja, hogy itt szebb érzések lepik meg az imádkozót. Elvagyunk zárkozva a' föld ingereitől, 's nem kísértének szokott ügyeink: melegebben vér szivünk 's lelkünket erősebb érzet viszi e' sötét csillagról, oda, hol az égi hangok ömlengései között keresnek az áhitatosság' imádó szavai. Szent Isten! bocsánat e' gondolatokért, ha talán dicsőségedet homályosítják. Hiszszük, hogy megbocsátod e' szent elragadtatás tévedését: de félve gondolunk pillanatainkra, mellyekben elhagyott e' szent érzés 's egy jó Atya tiszteletét gyengítették lelkünkben. Vajha kifelejtene életünk perczeiből az idő számvétele; 's nem említné, hogy pályánkhoz tartoztak!!

Kegyelmes Atyánk, könyörülő Isten! tekints irgalmossal elődbe borult gyermekeidre, 's jó lelkeddel vonj fel magadhoz, hogy tiéd legyünk örömben és keserűségben is most és mind örökké!... Tartsd mindig előttünk dicsőségedet, úgy a' mint azt jóvoltoddal felma-

gasztaltad, hogy legyen ösztönül hálaérzelmet emelni hozzád naponként. Szent képedet semmi ne szorítsa ki lelkünkől. Emlékeztess óránként frigyedre, hogy ne feledjük, miként nem áldozat pompája; hanem szívünk érzelmei teszik széppé vallásunkat, 's nem csak a' szent falak között; hanem bár hova vet az élet, mindenütt meghallod gyermekeidet: hogy e' szerint munkáink, örömeink és szenvedéseink óráin is sohajtsunk fel irgalmadért. Házad szerelmét ne engedd kialudni a' vallásos lelkéből, hogy legyen mindig szent menedéke az, a' világiakba fáradt léleknek. Segélj egyszersmind: legyünk kessége templomodnak; tiszták, mint az égnek angyalai, — 's feddhetetlenek mint hitünk' fejedelme Jézus, és mindenek ismerjék meg, hogy mennyei polgárok vagyunk. Ez éjben viselj gondot reánk. Jártass tábort körülünk angyalaiddal, hogy semmi veszély meg ne közelítsen. Őrizz hirtelen haláltól, álmatlan hánykodástól, bosszantó riadozástól, 's mindentől, mi felébredésünk' pillanatát megkeserítené, vagy megszegyenítené benned helyezett bizodalunkat. Segélj, hagyhassuk jó rendben dolgainkat a' részünkről védtelen órákra. Mindennek adj nyugodalmat és álmat; — a' gonosznak: hogy felejtse szándékát; a' jámbornak, hogy érezze szeretetedet az enyhület' óráin — dicsőítsen felébredésében... Amen.

U. F. Dicsősséges Isten, szent Atyánk! Tudjuk nincs köze a' setétségnek a' világossággal, 's ha lelkünkben a' hit' világossága fénylik, eltűnik a' sötét éj félelme. Szállítsd hát lelkünkbe ez égi ragyogványt hogy éjünk legyen kies 's nyugalma zavarhatatlan. Amen.

Szombaton reggel.

Mennyei nagy felség! Végig nézve javainkon 's kedveseinken, egy titkos érzés húzódik el szívünkön, 's szereteted imadására ösztönöz. Ez érzet mondja: hogy nem emberi gond és ügyesség; hanem egy végetlen szerelmű mennyei Atya távolít el tőlünk minden veszedelmet. Kívül rajtunk az elhólt természet' kedvetlen-

ségei, belől a' bűn esküdt barátja a' sötétség rettentetek az elszenderedés' óráin; de reád gondoltunk, 's az elébb kételkedő szemek csendesen hűnytak el. E' reá-gondolásnak édes jutalma az, hogy ismét látjuk a' napot az élőknék földén. Azokra, kiknek az utolsó felviradásra nyújtottad álmukat; kegyelem tőled és a' Jézustól; rajtunk: áldásod ma és egész életünkben. Látjuk szent Atyánk, hogy megállapodtak a' természet' munkás erői. Komor pusztaság ül a' mezők temetőjén 's szomorú szél repíti a' kopaszult ágak hóvirágait; de láttuk még e' képeket; igen a' tavaszt is derülni olvadó hantok felett, 's a' temetve volt magvak felett felvirulni a' hosszason senyvedett mezőket. Most se rémülünk el a' tél bús jelenései között. Hiszszük, gondját viseled az árva vidéknek. Megörzöd a' természet' elrejtett örömeit. Meg a' nyugalomban veszteglő erőket, hogy egyik esztendő a' másiknak adja által megdicsőült jószágod emlegetését, 's álljon a' rend, melly szüli és előli, 's ismét szüli, hogy előlje a' természet' szépségét. De ha a' mezőnek fűveit így gondozod, mennyivel inkább bennünket?!.. Essenek hát változások körülünk, hozzon bár mit a' sors napjainkkal és éjjeleinkkel, — heteinkkel és esztendeinkkel: te megörizsz mindenben. Életünket vidámitod áldásaiddal. Halálunkat szépited a' hit' ígéreteivel, 's ügyelésed alatt lesznek a' sírokban is, sorvadó tetemeink. Mit reád biz a' látható természet vagy a' hit, el nem vész. E' hanyatló hetünk órái már örök mélységbe merültek; de fennhagyták szivünkben meggyőződésül, hogy napjaink' örömei, — 's heteink végzett munkái téged dicsőitnek...

Bánjuk, hogy e' meggyőződést kedvetlenségeink sokszor zavarták, 's e' miatt borultan jöttek fel néha napjaink — 's teltek heteink, békételenségre is fakasztották néha ajkainkat. Az illy szerencsétlen órákat szent Atyánk! ne engedd többé visszatérni. Parancsolj a' természetnek, legyen gondja a' reábizottakra. Mondd meg, sok és nagyszerű remények senyvednek a' hideg hantok alatt, mellyek egy kies tavasz' várásában szende-

rültek el. Mondd meg, hogy az elhullott magok a' következő idők' számára letett kincsek, 's belőlök semmi el ne veszzen, hogy a' kérges boriték alól keljen ki bódog aratás, 's örülhessen minden kéz a' maga munkáinak... Őrizd meg az emberek között az ártatlan egybeköttetések' szentségét, hogy midön a' külvilágban elhólt is az öröm, — midön a' reg és est borongva köszöntik a' földet, legyen az emberek' lelkében a' társas élet öröme derülve. A' bizodalom derültsége legyen állandó mint örök tavaszban szépült földrészek' kellemei... Minő izenettel lépett fel a' nap vidékünkre, 's mit hozott a' reggel: bizonytalan nekünk; de ha inség lesz is az: tőled jön Atyánk?! Adj erőt türni fáradtságot, méltatlanitást, bosszut és keservet, — talán valamellyikkel méltók leszünk a' mennyország' dicsőségére. Segélj, végezzük becsülettel ezt a' hetet, úgy is segedelmed reményével kezdtük vala. Ha jó útba állított, ne engedd soha abból félre lépnünk. De ha ellenkeznek gondolataink 's érzeteink törvényeddel, gátolj meg 's mondd, mint hajdan a' tengernek „*tovább ne!*” — nehogy lábolhatatlan mélységbe merüljünk, mellyből aztán sem hit, sem remény ki ne emelhessen. Örömeink múltan múlnak 's nem marad a' futó idő nyomán egyéb vigasztalásunk, mint jó tetteink nyugtató érzete. Hogy erre szert tehessünk, adj segedelmet. Rövid lesz hiszen e' nap is; de lehetnek szentitő pillanatai. Hívd elő az illy nagy szempillantatokat, legalább akkorra, midön e' napunk elenyész; vagy szemünk végálmra záródik... Amen.

U. F. Mint ez áhítatosságra szánt órának kegyes ömlengése ajkainkról, úgy enyész hanyatló hiteinkel földi életünk reménye keblünkről. Szent Isten, hatalmadban az idő, és lelkünk is. Ne engedd addig elmúlni életünket, mig méltók nem leszünk örök idvesség bizonyos reményével nézni vissza elmúlt heteinkre 's esztendeinkre. Amen.

Szombaton estve.

Csak emléke marad már e' hétnek életünkben, változhatatlan kegyelmü felség, édes Atyánk, a' Jézusban! Néked kívántuk pedig ez órát szentelni; mert az életgondok miatt sokszor bocsátottuk elsuhanni napjainkat és heteinket a' nélkül, hogy csak egy lelkes sohajtás is lengett volna feléd szeretetedért köszönetül. 'S bár ez óra szentitse meg lelkünket, hogy méltó hálával rekesszük be e' munkás hetet. Visszanézve elmúlt napjainkra, komolyan tünnek fel szereteted jegyei emlékezetünkben. Feltünnek mindenenek, mikkel ígéreteidet 's bizodalunkat megpecsételted. A' kenyér, mellyel táplálódtunk, az öltözet és hajlék, melly védett az időkedvetlenségei ellen; a' társas élet örömei és munkáink jutalma, — a' vallás ígéretei, mellyek alatt sebeink megnyúgodtak, és minden a' mi velünk történt, még szenvedéseink is, szeretetednek bizonyysága... Ezek között teltek el életünk napjai, 's bár hova tekintsünk vissza, hitünk mindenütt téged talál. Felköltjük atyáink emlékét: 's imé te vezérelted őket életöken keresztül 's te őrzöd sírhalmukat is. Eszünkbe jutnak ártatlan korunk' napjai, 's imé te lengetted a' boldog álmokat az öntudatlan csecsemőre. Te adtál magas jelentést a' gyermek egyszerű játékainak. Ifjuságunknak édes küszködéseiben te szeretteted meg a' későbbi élet' gondjait. Elmúltak hiszen e' bóldog órák; de szivünkben hagyták meggyőződésül, hogy gyermekeidért mindent megtettél, midön nem csak szép útat mértél elejökbe, hanem ez út könnyítésére örömökről is gondoskodol... Így vállaltuk el a' terheket, mellyek alatt lépdelünk mennyei hazánk felé. Szép elhivatása lelkünknek, hogy a' visszaemlékezésben még egyszer megújithatja szép hajdona' örömeit; felszámithatja bennök szeretetedet. E' hitünk' befolyására visszatekintve is, látjuk miként újítád naponként rajtunk kegyelmedet. Minden reggel elhozta, minden estve meghagyta hitünkben a' nagy gondolatot, hogy kifogyhatatlan kegyelmü atyjok van az

embereknek. De a' milly édes, szent Atyánk! bődög óráink' emléke, annyira szomorító lelkünkben tévelygéseink' bűnképe, 's vigasztalást csak is abban találunk, hogy ismerjük atyai türelmedet. Bizvást öntjük tehát elődbe keblünk titkát 's esedezünk: fedezz el irgalmaddal e' hétről 's egész életünkről mindent, a' mi megkeseritené visszaemlékezésünket 's egyszer kiállott fájdalmaink sajnását hívna vissza; vagy ismét perbe szállitana ellened 's meggyengitené az emberekbe és benned helyezett bizodalmunkat. Szent Atyánk! ne engedd, hogy annyiszor legyünk szerencsétlenek. Taníts meg: okosan felejteni. Hivd pedig vissza pillanatonként azon érzeteket, mellyekkel egykori ártatlan örömeink is visszatérnek. Hivd vissza azon óráinkat, mellyekben bődögök voltunk: hogy ismét újuljunk meg testben és lélekben. Újuljon meg hozzád ragaszkodásunk, bizodalmunk 's legyünk ismét bődögök. Botlásainkat juttasd eszünkbe, hogy a' hol egyszer elestünk, többé el ne essünk. Bűnhödt vágyaink, mellyek bődögságot ígérve is, csak kínzó gyönyörüséget adtak — legyenek örökre eltemetve; ne kísértsenek többé. De kínjai nyilaljanak meg néha lelkünkben, hogy többé ne vétkezzünk. Most pedig Atyánk segélj számadásra magunkkal, hogy ha kit megbántottunk, engeszteljük meg; adósságunkat fizessük le, bűneinket sirassuk meg, — bosszuvágyat, 's méltatlan fájdalmunkat is temessük el. — Másokhoz legyünk irgalmasok, hogy irgalmat nyerjünk. Midőn magunk tévedése miatt von kérdőre a' lélek, legyünk vigyázók, nehogy megcsaljon önszeretetünk. E' nagy munkát végezve várjuk be az éjszakát, 's mig a' hallgatag ég aláragyog a' hideg földre, az ég angyalai örvendjenek kibékült érzéseinken... Amen.

U. F. Örök felség, nagy Isten! Segélj becsülettel végeznünk e' hetet, 's vallásos érzelmek közt számítani le hátra lévő pillanatait, hogy az enyésző idő magával el ne vigye lelkünk örök reményét. Ez egy kincsünk maradjon birtokunkban, hogy enyhítse sorsunk fájdalmát, 's szépítse egykor sirunkat is.

Amen.